

ия редица философията, която учи насъ да имаме утѣха за всыте. Така природата като е опредѣлила любовта като союзъ на всыте просто существа, содѣлаха я е орудіе на човѣческото общезителство и храна на наслаждение и наставленіе.

Павелъ не ся услади много отъ ученіето на географіята, която вмѣсто да описува естеството на всяко мѣсто преставалява намъ само политическо-то му раздѣленіе. Исторія-та и найпаче нова-та не ли угоди по добръ, защото не найде въ нея развѣ всеобщы и періодически злополучія, на кои-то не виждаше причините; войны безъ прачина и безъ намѣреніе, измамы темны, народы безъ характеръ, и владѣтели безъ човѣколюбіе. Предпочиташе отъ нея басноповѣстите, които ся погрыжавать по вече за корыстите и мислыте човѣчески, показуваха му вынаги состоянія подобны съ неговото. За то никоя книга не го увеселяваше колкото Телемаховете приключенія, ради описаніята на селскій животъ, и на врожденныте въ човѣческото сердце страсти. Прочиташе отъ тѣхъ на майкаси колкото чати бѣха го побудили по земно; и тогда като страдаеше отъ